

EERSTBEKLIMMINGEN IN DE
REVELATION MOUNTAINS, ALASKA

TANTALUS KWELLING

Op 11 maart 2019 vertrokken Bas Visscher en Niek de Jonge naar Alaska. Het doel: maagdelijke ijsroutes beklimmen op nog niet eerder beklommen noordwanden in een afgelegen bergmassief. Hun oog was gevallen op de Revelation Mountains, een zeer afgelegen massief in het zuidwestelijke deel van de Alaska Range. Het werd een expeditie met veel ontberingen, waarbij het meestal niet ging zoals gepland.

Tekst Niek de Jonge Beeld Niek de Jonge en Bas Visscher

Na zes dagen slecht weer kunnen we op dinsdag 19 maart eindelijk naar de Fish Glacier vliegen, de enige vlakke plek die enigszins in de buurt van onze klimdoelen ligt en waar onze piloot Paul kan en wil landen. Het plan is om ons basiskamp noordwaarts, net over de 500 meter hoger gelegen bergpas, in te richten. Maar als we vroeg in de middag landen, weten we dat we het plan van een strategisch gelegen basiskamp wel kunnen laten varen. We staan tot voorbij ons middel in de verse poedersneeuw.

Wapenen tegen de kou

Nadat al ons voedsel en materiaal zijn uitgeladen, vliegt Paul weer terug naar de bewoonde wereld. Langzaam verdwijnt het geluid van de propellers en komt daar een diepe stilte voor in de plaats. De laatste kristalvormige poedersneeuw dwarrelt neer als Bas en ik elkaar aankijken. "Nou, daar zijn we dan. Man, man wat een sneeuw!" Met lood in onze schoenen en een zwaarmoedige geest brengen we onze voorraad naar de dichtstbijzijnde morene. Het is bitterkoud, zelfs in de zon, en allebei weten we dat we snel de tent moeten opzetten om ons te wapenen tegen de extreme kou die de nacht zal brengen.

De volgende dagen is het weerbericht slecht: lichte sneeuw, afgewisseld met mist en lage bewolking domineren het weerbeeld. Af en toe zien we flarden van bergenwanden opdoemen uit de kleurloze mist. Alsof de bergen te verlegen zijn zichzelf te laten zien zonder de beschermende mantel van het wolkendek. We vullen de dagen met het graven van een groot sneeuwhol en lezen. Heel veel lezen. "When the fire goes out you start feeling the cold, you'll wake up whether you want to or not." Buiten huilt de wind over de bergpas als ik langzaam in slaap val met Murakami's passende woorden in mijn hoofd.

Bas klimt de morene omhoog op weg naar de Titanic met op de achtergrond Hesperus.

Bas op de topgraat van Tantalus met op de achtergrond Jezebel (rechts) en helemaal achterin Obelisk.

Op de top van Tantalus (8910 feet) met op de achtergrond de top van Titanic.

Signaal van de berg

We maken eerste verkenningstochten richting de bergpas en elke nacht worden onze zwaarbevochten skisporen weer gewist. Het is alsof de berg ons iets wil leren en daarom stelselmatig na elke les de aantekeningen van het krijtbord wist. Om ons klaar te maken voor de grote dag. De grote dag die maar niet lijkt te komen. Tot we na zes dagen eindelijk het bericht krijgen van onze weermannen dat er een sterk hogedrukgebied aankomt. We besluiten gelijk naar ons hoofddoel te gaan, de ruim 800 meter hoge noordwand van de Titanic (2834 meter). Op de eerste mooie dag vellen we omhoog naar de bergpas en zien we voor het eerst de Titanic en de vallei richting het noorden.

Wat we zien, schetst onze verbazing: een kronkelende ijsmassa met zichtbare spleten en heel veel ongeordende rotsblokken. En links hiervan de duistere en naargeestige noordwand van de Jezebel. Heerszuchtig torent ze boven ons uit. Haar immens grote *seracs* hangen als levensgevaarlijke wapens boven de gletsjer, waar wij straks overheen moeten skiën. De Jezebel Noordwand is nog nooit beklommen en lijkt dus haar naam eer aan te doen, door iedereen die haar ondervraagt uit de weg te ruimen.

Het skiën is lastig en de rugzakken zijn zwaar, maar toch genieten we met volle teugen van de 'openbaring van de

Niek klimt door de versnijding richting het klemblok op de noordgraat van Titanic.

Bas met op de achtergrond de prachtige noordgraat.

In het ABC na de mislukte poging op de noordwand van Tantalus.

bergen' in het zonlicht. De droge condities maken het skiën extra lastig en soms zelfs onmogelijk. Op een splitsing van twee gletsjers moeten we zelfs de ski's op de rug binden om op de steile morene te klimmen.

Na ruim acht uur komen we afgepeigerd onder aan de voet van de noordwand. Gelijk valt ons op dat de wand droog is, heel erg droog. De enige lijn waar wat sneeuw en ijs lijkt te liggen, bevindt zich in het begin, onder een *serac*. Omdat de *serac* er niet actief uitziet, besluiten we deze lijn te proberen. Het lijkt de enige optie naar de top. Maar als we een aantal uren later in de tent liggen, horen we het onheilspellende gedonder van een massabeweging. Direct over onze beoogde lijn dendert een sneeuwlawine naar beneden. Dit maakt abrupt een einde aan ons klimplan van de volgende dag. Ik lig wakker en pieker over het signaal dat de berg ons zojuist heeft afgegeven. We liggen op een steenworp afstand van ons hoofddoel, waar we al een half jaar naartoe leven, maar het doel lijkt nu verder weg dan ooit.

Titanic Noordgraat

In het holst van de nacht volg ik Bas door de diepe sneeuw. De dag ervoor zijn we met een kater wakker geworden en hebben we een nieuw plan moeten maken. Ook zaten we de hele dag op rantsoen, omdat deze extra dag niet was ingepland. Maar nu zijn we in beweging en verschijnt langzaam de zon boven de horizon, vergezeld van een prachtig arctisch kleurenpalet. Het eerste deel van de graat is eenvoudig en klimmen we op lopende zekering. Toch zijn er listige stapjes, met name doordat de sneeuw weinig gezet is. Gisteren hadden we ingeschat dat de graat vrij eenvoudig zou moeten zijn, maar als we op de graat staan zinkt ons de moed in de schoenen. Ik herinner me een zin uit een expeditieverlag: *"In Alaska everything is bigger than it seems."*

De graat is lang en alsof dat nog niet genoeg is, wordt hij op regelmatige afstanden doorbroken door diepe kloven. Een tijdrovend geheel dus. We proberen zo veel mogelijk de graat te volgen, maar klimmen ook stukken door de sneeuwflank aan de oostzijde om de diepe kloven te overbruggen. Hier en daar hebben we uitdagende lengtes met matige sneeuw op bikkelhard graniet van hoge kwaliteit. In één lengte beweeg ik door een prachtige versnijding naar een gigantisch klemblok. Het laatste stuk is zowaar een *squeeze chimney*, waardoor ik mijn rugzak moet afdoen en die onder me moet hangen. Niet veel later klimmen we over een messcherpe firngraat en zien we de *seracs* die ons twee dagen geleden nog duidelijk wilden maken dat we niet welkom zijn. Ook nu is hun aanblik angstaanjagend en ik vervloek mezelf dat ik überhaupt binnen hun reikwijdte wilde klimmen. Na nog een dik uur afmattend sporen door diepe geconsolideerde sneeuw staan we met een hallucinerend uitzicht op de top van de Titanic. Met een brede glimlach genieten we van het moment. Dit is toch wel waarvoor we naar Alaska zijn gekomen!

How we lose

De terugtocht naar het basiskamp is lang en vol met onvoorziene ontberingen. *White-outs*, steile firm met glijpartijen en voortdurend veranderende sneeuwcondities die het skiën tot een hel maken. Maar het skiën door een *white-out* zorgt ook af en toe voor hilarische, slapstickachtige taferelen.

Het hogedrukgebied houdt aan, waardoor we naar twee rustdagen een poging doen op de steile noordwand van Peak 8910. Helaas klimmen we ons al snel vast op een sectie met kale granieten platen zonder ijs of enige afzekeringsmogelijkheden. De weg naar de top lijkt heel nabij maar blijft helaas onbereikbaar. We besluiten een stap terug te doen in onze ambitie. Vanuit het basiskamp proberen we nog een mooie graat naar een onbeklommen subtop van de Obelisk, maar ook nu strandt de poging snel. Terug in het basiskamp verschuilen we ons in de slaapzak en achter de e-reader. Ik probeer in gedachten onze mislukte pogingen te relativiseren. In mijn boek pakt een passend citaat van Ernest Hemingway mijn aandacht: *"The ultimate value of our lives is decided not by how we win but by how we lose."*

WE STAAN MET EEN HALLUCINEREND UITZICHT OP DE TOP VAN TITANIC

Peak 8910

Veel tijd om verder te lezen is er niet. Een sterk lagedrukgebied bouwt zich op boven de Golf van Alaska waardoor een laatste kans op een nieuwe beklimming niet op zich laat wachten. Op de laatste mooie dag staan we met een gevoelstemperatuur van -22 graden Celsius onze ski's onder te binden. Het doel is het zuidcouloir van Peak 8910. Op het oog een zeer eenvoudige lijn maar ja, in Alaska is niets wat het lijkt, dus onderschatten we het niet.

De blik van Bas zegt genoeg: het is tijd om het inzakkende sneeuwhol voorgoed te verlaten.

Bas op weg naar de top van de Titanic met op de achtergrond P8910, a.k.a. Tantalus.

De bijtende kou maakt snel plaats voor brandende zon. En niet veel later klimmen we door het prachtige couloir. Aan beide kanten torenen steile rode granieten wanden boven ons uit. Het couloir wordt op twee plaatsen onderbroken door een steile sectie zonder sneeuw. Bas en ik genieten volop van de korte, mooie stukken technisch klimmen, maar op de topgraat blijkt het genieten van korte duur: de topgraat bestaat uit bizar slechte sneeuw. Op lange stukken spartelen we als een vis op het droge door de sneeuw, naarstig op zoek naar enig houvast met onze stalen punten op de verborgen, gladde granieten platen. Maar na hard werken komt de beloning en staan we op de top van Peak 8910. Ten noordwesten van ons zien we de steile spitse toppen van de Kichatna's en zowaar daarachter, als witte puisten, Denali en Sultana.

Tantalus

Drie dagen later staan we weer met beide benen in de bewoonde wereld van Talkeetna. Zoals zo vaak is het contrast met de luxe van ons doorsnee leven en het expeditieleven groot. Verse koffie, koud bier, groente en fruit, schone sokken en bovenal water in vloeibare toestand zijn de eerste dag een ware extase maar ook al snel weer vanzelfsprekend.

De laatste dagen in Alaska genieten we van de luxe en hebben we tijd om de expeditie te bespreken en te laten bezinken. Het was niet gemakkelijk en door de extreem droge omstandigheden in de noordwanden ook wel enigszins teleurstellend. Toch hebben we het gevoel dat we twee mooie beklimmingen hebben gedaan die binnen ons bereik lagen. Tot zover bekend, hebben we de derde beklimming van de Titanic (2834 meter) volbracht via een nieuwe route over de noordgraat. Ook hebben we een nieuwe lijn geklommen op de berg zonder naam, 'Peak 8910'. Hoewel we niet de eersten waren, maar als tweede team op de top van de berg staan, willen we de berg toch een naam geven. We noemen haar Tantalus, naar een figuur uit de Griekse mythologie. Een tantaluskwelling noemt men iets dat je graag wilt, waar net niet kunt krijgen. Typend voor onze expeditie. ◀

Lezing op de Bergsportdag

Niek de Jonge en Bas Visscher geven een lezing op de NKBV Bergsportdag. Wil je meer zien en horen over hun ervaringen in Alaska? Kom dan op 9 februari naar het NBC in Nieuwegein. Kijk voor meer informatie op bergsportdag.nkbv.nl of scan de QR-code met de camera van je mobiele telefoon.

Niek de Jonge wordt gesponsord door:

